

Nyíri Erzsébet

Pogány élettánc

(zsoltár)

Uram!
 ha szólítlak,
 a lélegző Földet látom,
 a tengert, a hegyeket,
 erdőt és völgyeket.
 Pogány maradtam
 pogány imát mormolok
 imádatomban,
 dobok szólnak
 és nádi-hegedűk,
 rőzsetűz
 és vadállatok árnyai
 kísérik
 pogány élettáncom...
 Tied vagyok
 esendőségemben,
 harcaimban,
 igazság-keresésben,
 vágyaimban,
 veled érzek,
 zsigerbe vág,
 mikor Te szenvedsz,
 fulladozol,
 ha elveszíted
 teremtményeidet ...
 siratok veled
 kipusztult állatfajokat:
 dodot, huját, kubai arát
 oriásmoát
 arab gazellát
 barbadosi mosómedvét,
 tengeri nyércet és tehenet,
 himaláji fürjet

jávai és tasmáni tigriseket...
 siratom a még élőket,
 ketrecbe zárt vadakat,
 kiirtott őserdőket,
 kipusztult népeket:
 akkádokat, asszírokat,
 csoltikat, karthagóiakat...
 Hallom az olvadó
 gleccserek robaját
 szemem tágul
 a rettenettől...
 téged ölünk
 minden lélegzéssel...
 Uram!
 nincs mentsége
 bűneinknek
 Uram!
 ne könyörülj,
 irgalmad
 nem érdemeljük...
 velünk pusztul el a Föld
 s minden teremtménye,
 Uram!
 Újra és újra
 mi Téged is
 megölünk...

Szekeres Mária

Az idő szárnyai

Nézz rám és fordulj el.
Figyeld a jeleket.
Nézz rám és fogd a kezem:
majd te ejtesz rajta sebeket
árulóm, ki leszel az Ég alatt,
nem lopva, sötétben, de
szemből sebezve meg
egy hamis fényben.
Ó, a Kereszt, a Kereszt...
és az alig érintő csók -
a majdani árulók
az összejövetelek, kávázóok
éjszakáin, és a meztelen
áldozat, ki készül a fényre
zuhanni már...
a rejtett vigyorok
és könnyű nevetések
véres vádra készen,
egy hatalmas danse macabre
közelgő eufóriájában.
S tévedések, tévedések, tévedések
az árulás tragikumában.

Mindennapok

Több síkon élek
szakadékok és hidak között
foghatatlan.
A síkok egymásba törnek,
átfedések, rések, rések...
Uram, ha zuhanok
tartsd felém kezéd!
Magam vagyok a titok,
mit Rád nézve hurcolok.
Arcod néha felfeded,
hogy tisztuljanak a síkok.
Ó, oly rendezett akkor az ég!
Belém botlik a felismerés:
semmi voltom fényedben él csak,
a többi sötét, sötét.

Bornemissza

Esti dal

Most mélyről húz a gondolat.
 az Ég, az Ég olyan magas.
 ma felnéztem, csak egy pillanat
 volt, szikrázott minden csillag.
 nem volt folt, az ég hidegen világolt -
 becsuktam a zsalut. a szoba
 tárgyak körébe vont míg szívemben
 még az ég izzott. pár perc, s a csönd
 hazavonzott. magamban zúgó
 meteoritok, csönd-úr, jég-úr húzott
 valami mélység felé, a tárgyak ünnepeltek,
 valami fény belülről kifelé áradt és átütötte
 a sötét falat, melyen nem hatol át a gondolat.
 az ég olyan magas... bennem távoli mélység
 színén a végtelen párája fed utat, ösvényt.
 ó, nem mutat hazát, csak a Fény, csak az álom.
 míg a tárgyak ünnepelnek, csillag-magányom
 asztaláról fénymorzsák peregnek. Nem
 bánom. időtlenné merevült portrém a csöndben
 belülről látom, és Lelked békéje, foghatatlan,
 ma esti imádságom.

Égbe zuhanás

vérből szárnyam,
 sebekből izmom...
 mi ez a fájdalom?
 szárnyalás?
 az ég oly tiszta!
 nem húz vércsíkot szárnyam
 felhasítva,
 nem sebek felhőt,
 szelet,
 csak magam hordozom magam –
 a sebet.
 az ég csak tiszta –
 befogad és emel –
 tiszta hófehér szájalom
 üres és magába temet.

Dobó